

Arrest

nr. 156 830 van 23 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige tweede asielaanvraag grotendeels steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk een vrees voor vervolging jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, en jegens India alwaar zij geen bescherming verklaart te kunnen genieten en gediscrimineerd wordt.

Verzoeksters eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 144 994 van 7 mei 2015 omdat daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, India kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en verzoekster niet aantoonde dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Ter ondersteuning van haar huidige tweede asielaanvraag legt verzoekster bijkomende verklaringen af en attesten van het "Chokling Memorial Centre" en de "Tibetan Association of Chushi Gangdruk Belgium" neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoeksters vorige asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. 144 994 van 7 mei 2015 werd vastgesteld dat India kan worden beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, en verzoekster niet aantoonde of aannemelijk maakte dat zij

bij terugkeer naar India een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die hier een ander licht op werpen, (nu zij zich louter beperkt tot het afleggen van verklaringen en neerleggen van documenten die volledig in het verlengde liggen van hetgeen zij eerder bij haar eerste asielaanvraag aanhaalde) dient te worden besloten dat verzoekster niet aantooft in India, haar eerste land van asiel, persoonlijke problemen te hebben (gekend) of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming te lopen.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen valabele elementen bij die de pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het op algemene wijze formuleren van algemene beweringen en kritiek (op de bevindingen van de commissaris-generaal), waarmee zij deze bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

Een verwijzing naar algemene rapporten, zoals in casu het aan het verzoekschrift gevoegde rapport van BCHV "Biedt India 'reële bescherming aan Tibetanen?" van maart 2014, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst, desgevallend haar eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In zoverre verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst dan wel eerste land van asiel, volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde brief van de Tibet Office d.d. 21 februari 2014 is algemeen van aard en heeft op generlei wijze betrekking op verzoekster. Dit schrijven wijzigt dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

5. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2015, voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing dubbelzinnig is. Zij preciseert dat haar vlucht uit haar land van herkomst, China, als geloofwaardig wordt aangenomen. Verzoekende partij vervolgt dat zij in India steeds problemen heeft gekend en dat noch in de bestreden beslissing, noch in de beschikking rekening wordt gehouden met haar kwetsbaar profiel. Verzoekende partij verwijst naar de laatste bladzijde van de beschikking en stelt dat haar wordt verweten te verwijzen naar algemene rapporten die niet zouden volstaan om haar vrees aan te tonen, terwijl zij zeer algemeen wordt afgewezen zonder rekening te houden met haar specifieke situatie. Verzoekende partij wijst er op dat er niets concreets wordt gesteld over haar individuele situatie. Voorts stel zij vast dat de brief die zij ter ondersteuning heeft ingediend van het Tibet-office eveneens zeer algemeen wordt afgewezen. Verzoekende partij benadrukt dat zij in India in een onmenselijke situatie leefde en op alle vlakken gediscrimineerd werd.

Verzoekende partij haar vrees ten opzichte van de Volksrepubliek China staat, zoals zij zelf aangeeft, niet ter discussie, doch de Raad ziet niet en verzoekende partij licht niet in het minst toe in welke zin de bestreden beslissing dubbelzinnig zou zijn, daar hierin louter wordt vastgesteld dat daargelaten verzoekende partij haar vrees ten aanzien van de Volksrepubliek China, India overeenkomstig artikel 48/5 van de vreemdelingenwet voor haar als eerste land van asiel kan worden beschouwd. De Raad ziet hierin geen dubbelzinnigheid, en verzoekende partij toont niet aan hoe de bestreden beslissing toch als dubbelzinnig zou kunnen worden gezien/opgevat.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij, die stelt dat zij in India in een onmenselijke situatie leefde en op alle vlakken werd gediscrimineerd en er steeds problemen heeft gekend, op algemene wijze voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing en de beschikking wel degelijk rekening gehouden met het door haar geschetste profiel, en haar verklaarde problemen in India en specifieke situatie, doch wordt vastgesteld en erop gewezen dat reeds in het kader van haar eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij in India, dat als haar ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet koestert, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Bij 's Raads arrest nr. 144 994 van 7 mei 2015 werd in het kader van verzoekende partij haar eerste asielaanvraag dienaangaande het volgende vastgesteld:

“2.3.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende opmerken: “Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u vooreerst dat u problemen had met uw documenten en meer bepaald met de verlenging van uw RC en daarom naar België kwam (CGVS, p. 12). U haalde aan dat u problemen ondervond bij het verlengen van uw RC omdat u als student geregistreerd werd, maar niet langer naar school ging en omdat u te laat was met uw verlenging (CGVS, p. 12). U maakte uw vrees echter niet aannemelijk. U verklaarde namelijk zelf dat u wel degelijk een RC verkreeg die telkens verlengd kon worden tot juli 2014. U stelde dat u zich hiervoor wel telkens moest inschrijven in een school om het vereiste schoolattest te kunnen voorleggen bij de verlenging van uw RC. Dit was echter maar een tijdelijke oplossing. U legde er trouwens ook een

fotokopie van de RC voor waaruit blijkt dat deze elk jaar vernieuwd werd en geldig was tot 2014 (zie groene map). De waarschuwingsstempel die de politieagent, met wie u problemen had, in uw RC plaatste is hier trouwens vreemd genoeg ook niet op terug te vinden (CGVS, p. 12, 13, 14). U beweerde dat u probeerde via de Tibetaanse autoriteiten een oplossing te zoeken, maar dat zij u niet konden helpen met uw verlenging als u geen schoolattest had (CGVS, p. 12, 13). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India in de praktijk vlot verloopt. Uit de deze informatie blijkt ook dat indien er zich ernstige problemen of moeilijkheden voordoen, de Tibetaanse autoriteit (CTA) bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt nog dat diegenen die als student naar India kwamen ook na de beëindiging van hun studies doorgaans zonder problemen een 'long term stay RC' kunnen verkrijgen en dat een schoolattest niet het enige basis is waarop een RC kan worden verlengd. Het is trouwens opmerkelijk dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw RC niet meer geldig was toen u stopte met studeren en die daarom niet meer kon verlengen (CGVS vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS verklaarde u dat u pas in 2011 een RC aanvraag, toen u al enkele jaren niet meer naar school ging (CGVS, p. 12, 15). Uw verklaringen omtrent deze problemen zijn aldus niet coherent, waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling staat.

Daarnaast verklaarde u dat uw huidige partner vroeger monnik was. U vreest dat mensen in uw omgeving slechte dingen zullen zeggen omdat het niet goed is om met een monnik samen te leven en dat jullie gediscrimineerd zullen worden (CGVS, p. 15). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nooit eerder melding maakte van deze problemen omwille van uw relatie met een voormalige monnik. Nochtans kreeg u wel te de kans om van bij aanvang van uw asielprocédure al uw asielmotieven naar voren te brengen. U verwees vreemd genoeg enkel naar uw problemen in Tibet en uw problemen met de verlenging van uw RC (CGVS, p. 15, CGVS Vragenlijst, vraag 5). Wat betreft uw vrees gediscrimineerd te worden in de toekomst omwille van uw relatie met een voormalige monnik dient te worden benadrukt dat deze vrees louter hypothetisch is van aard. U stelde namelijk dat u tot nu toe geen problemen hebt ervaren omdat uw relatie geheim is (CGVS, p. 16). Wanneer u verder gevraagd werd waar deze vrees zijn basis vindt, stelde u dat uw partner het klooster moet verlaten en geen plaats heeft om te wonen. Het geheim zou dan naar eigen zeggen uitkomen (CGVS, p. 16). U haalde verder geen concrete problemen aan die u in dit verband in het verleden zou hebben gekend. Tot slot stelde u dat Tibetanen in India gepest en gediscrimineerd worden, dat ze er minder rechten en kansen hebben (CGVS, p. 15). Wanneer er naar uw persoonlijke ervaringen met deze problemen werd gepeild, verwees u opnieuw naar de problemen die u zou kennen omwille van uw relatie (CGVS, p. 17). U haalde echter geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming." Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen. Verzoekster betwist deze concrete motivering niet.

In haar verzoekschrift stelt verzoekster bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoekster merkt verder op dat "hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze", in het bijzonder het "recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom". Verzoekster meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen te India worden bedreigd door Indiërs. Verzoekster verwijst voor dit alles naar de stukken die zij bij haar verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoekster op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat "talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken".

De Raad merkt vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocédure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoeksters hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die zij in de loop van haar asielprocédure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoeksters stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier daartegen dat "Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen" en dat Tibetanen er "vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)", terwijl er

“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 22-28). Verzoeksters beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit bovenvermelde informatie. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de settlements de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben van meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt gevoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “economische succes” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap” (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 22). De informatie ontkent niet dat de vijftig jaar oude settlements intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de settlements. Echter benadrukt de informatie ook dat de Central Tibetan Administration momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor New Arrivals en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals sub 2.3.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoekster nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoekster verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoekster en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit die informatie dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht” (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 27), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoekster toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van mensonterende omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit haar verklaringen tijdens het gehoor waar zij geenszins heeft aangegeven dermate gediscrimineerd te zijn in India of dat haar persoonlijke levensomstandigheden dermate penibel zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoekster tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoekster nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. Verzoekster slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen te India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster dan ook niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.3.4. De talrijke rapporten die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst, desgevallend haar land van eerste asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in

concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.3.5. *Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).*”

Vermits verzoekende partij bij haar huidige tweede asielaanvraag met betrekking tot haar vrees ten aanzien van India louter verwijst naar de problemen in India zoals zij die heeft uiteen gezet bij haar vorige asielaanvraag, vermogen deze verklaringen niet aan de kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. 144 994 van 7 mei 2015 te tornen.

Verzoekende partij oppert dat de brief van de Tibet-office die zij ter ondersteuning heeft ingediend zeer algemeen wordt afgewezen, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op de vaststelling in de beschikking dat die brief algemeen van aard is en op generlei wijze betrekking heeft op haar persoon.

Er werd, in tegenstelling tot wat zij op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, *in casu* wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekende partij haar specifieke individuele situatie, zo blijkt uit de bestreden beslissing alsook de beschikking van 28 september 2015, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt en brengt geen concrete en valabele argumenten bij die de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en de beschikking, waarin op goede gronden rekening houdende met het geheel van de vaststellingen wordt besloten dat zij bij haar huidige tweede asielaanvraag geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming, in een ander daglicht vermogen te plaatsen.

De Raad benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst, desgevallend haar eerste land van asiel, werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS